

Vi siger tak for forslaget og kan støtte det, men vi har tænkt os at følge det konstruktivt op under udvalgsbehandlingen.

Aage Frandsen (SF):

SF er tilhænger af, at der bliver en mulighed for at evaluere forskellige uddannelsesinstitutioners kvalitet, og vi er tilhængere af, at det sker, ud fra en betragtning om, at det at finde ud af, hvad kvalitet er, og at konstatere, hvor der er kvalitet, og hvor der måske ikke er så meget kvalitet, er et mål i sig selv. Men vi mener også, at det er vigtigt, ud fra en betragtning om, at man ikke skal være henvist til at bruge – og i nogle tilfælde misbruge – udenlandske undersøgelser, som måske måler noget andet end det og i hvert fald ikke alt det, som vi mener er vigtigt, når der skal foretages en kvalitetsmåling.

Men ét er, at vi er enige om, at man skal måle kvaliteten, noget andet er for det første, hvad der er kvalitet – det har vi tidligere haft en diskussion om i Folketinget – og for det andet, hvordan man måler kvaliteten.

Det er jo ikke givet, at bare fordi man kan måle noget, så er det det vigtigste at måle, og derfor er kunsten bl.a. at gøre det måleligt, som man hidtil har ment ikke var måleligt. For det, at man kan finde ud af, at der er nogle ting, som man kan tage og føle på, er jo ikke afgørende for, om det primært er det, der skal måles.

Det er også vigtigt for os, at man i sådan nogle evalueringssammenhænge kan opstille nogle retningslinjer for, hvad man vil med uddannelserne, men ikke, at man opstiller nogle firkantede mål, hvor man siger, at det lige præcis er det, der skal ske på netop det trin.

Det afgørende er, at der er rummelighed i de retningslinjer og de mål, man vil have, for ellers bliver evalueringer noget meget firkantet noget og noget, der virker hæmmende for udviklingen. Men den rummelighed mener vi ikke at det her forslag behøver at være generende for, og det regner vi heller ikke med at det er, men der er nogle ting i forslaget, som vi godt vil have en nærmere uddybning af, ikke nødvendigvis her, men måske under udvalgsarbejdet.

Man kan ikke påstå, at forslaget ikke er ordrigt. Med hensyn til bemærkningerne er det meget ordrigt, og jeg vil næsten sige, at det nogle steder er så ordrigt, at det er svært at se, hvad budskabet egentlig er. Og somme tider er det jo sådan, at man måske netop vælger ordrigheden for ligesom at dæmpe budskabet, men jeg ved ikke, om det er tilfældet her.

Men for det første vil jeg godt høre nærmere om, hvad der vil ske, hvis der er nogle uddannelsesinstitutioner, der ikke lever op til kvalitetskravene. Hvad gør man så? For jeg går ud fra, at det ikke kun er uddannelser i bred forstand, man skal evaluere, men at det også kan være institutioner. Og dér går jeg ud fra – men jeg ved det ikke helt – at man sådan set ikke vil gøre mere, end man hidtil har kunnet gøre, og det vil sige, at hvis der er uddannelsesinstitutioner, der ikke lever op til kvalitetskravene, og hvor man mener at kunne konstatere, at kvaliteten ikke er til stede, så har man allerede i dag nogle mekanismer, der kan bruges, og så er det ikke nogle nye mekanismer, der skal bruges. Men jeg er altså ikke helt klar over, om det er tilfældet.

Jeg går også ud fra, at det, der står om, at man skal have alle oplysninger til rådighed, ikke betyder andet, end at de oplysninger, man i øjeblikket har i ministeriet, er der nu også et institut der får, og at det under ingen omstændigheder er noget med, at det så bliver specielt det, man går ud fra, når det f.eks. drejer sig om karakterer. Det går jeg ud fra er slået helt fast.

Og i den forbindelse kan jeg sige med hensyn til nogle af de ting, som Venstres ordfører og specielt De Konservatives ordfører sagde, at vi mener, at den måde, man er landet på her, er rigtig, også i forhold til, hvem der skal sidde i institutledelsen.

Jeg vil også godt høre nærmere om, hvad der skal være omfattet.

Vi mener, at alt, der vedrører uddannelser, som hører under statslige institutioner – og med statslige mener jeg ikke nødvendigvis kun statslige eller offentlige, men også, hvad der kan opfattes som halvoftentlige, og det vil også sige det, der ligger under andre ministerier, altså Arbejdsministeriet og i og for sig også Kulturministeriet – logisk også må høre hjemme her, selv om instituttet ikke hører under Undervisningsministeriet. Og vi mener, at et AMU-center helt oplagt hører hjemme her i den forbindelse.

Når det derimod drejer sig om de frie skoler, mener vi, at princippet må være, at vil de være med, så er det helt fint, og vil de ikke, så er det deres sag. Og med hensyn til dem, der vil være med til at blive evalueret, bør konsekvensen af, at de får et dårligt resultat, bare være det, at de får et dårligt resultat ifølge evalueringen, og selvfølgelig ikke, at der overhovedet er nogen, der kan skride ind over for dem.